

Sakari Salo

KOTIHENGETTÄREN VALSSI

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-498-429-4

Sakari Salo

KOTIHENGETTÄREN VALSSI

1 SÄVEL

Pensionaatti

1

Lisbet istui torin laidalla ja söi päärynäjäätelöä. Oli keskipäivä ja hän katseli ohikulkevia ihmisiä. Yhdestätoista yhteen olikin vuorokauden ainoa hetki jolloin tämä kuvankaunis nuori nainen sai olla rauhassa. Liikkeellä oli ainoastaan kotiäitejä kiirehtimässä täysinäisten ostoskassiansa kanssa ja liikemiehiä joko menossa taikka tulossa lounaalta. Torikauppiaat poistuisivat kahteen mennessä ja alueen valtaisivat aamupäivällä kadonneet puliukot sekä iltapäivänsä oluella aloittavat naistenjahtaajat ja muu häirikköväestö.

Viileän kesän jälkeen oli merkillisen lämmin lokakuu. Lisbetilläkin oli yllään vain ohut lyhythihainen pusero ja kevyt kesämekko. Vaikka hän oli hoikka tuli silti kuuma istua auringonpaisteessa. Jotenkin hän kadehti ohikulkevia, kiireisiä, ylipainoisia äitejä jotka raahasivat hikisinä kassejaan ja paimensivat lapsilaumaansa. Heistä tuli äiti mieleen. He olivat nääntyneen näköisiä, mutta valtaosa vaikutti onnelliselta. Äitikin oli ylipainoinen, hikinen ja muhkuranenäinen nainen, mutta onnellinen ja hän oli kasvattanut lapsistaan kunnon kansalaisia. Tietenkin täytyy muistaa, että äidillä oli ollut onnea avioliitossaan. Hänellä oli hyvä mies, Lisbetin isä. Ensimmäinen mies ei ollut hyvä.

Lisbet ei ollut tyytyväinen peilikuvaansa. Jos sen seikan joku olisi tiennyt, olisi tämä olettanut Lisbetin olevan tärkeilevä nainen joka oli tyytymätön, jos jossain päin kehoa oli grammakin ylimääräistä taikka kasvoissa jokin niihin kuulumaton pikkuseikka. Lisbet olisi halunnut olla mieluummin ruma kuin tällainen mustatukkainen, solakka kaunotar jonka kasvot olivat luonnostaan virheettömät. Hän oli kuin paratiisin jumalatar.

Olisi edes enemmän tavallisen näköinen, hän usein valitti itsekseen, niin eivät pelkän ulkokuoren perässä himokkaasti kuolaavat miehet olisi jatkuvasti kimpussa. Näennäisesti hän oli iloinen ja reipas nuori nainen, mutta hänen sydämensä itki usein. Kaikki hänen tapaamansa miehet olivat loppujenlopuksi halunneet vain hänen sänkyynsä, yksikään ei ollut kiinnostunut hänen sisimmästään. Siitä mitä hän toivoi, mistä unelmoi ja mitä tunsikin milloinkin. Kaikki olettivat, ettei nuorella kauniilla naisella ollut surusta tietoaakaan ja siksi sitä ei kukaan vaivautunut kysymäänkään. Kaikki vain halusivat purkaa Lisbetille omia murheitaan. Itsekkäitä ihmisiä, jotka elivät olettamustensa varassa ja luulivat olevansa aina oikeassa.

Tietenkin oli olemassa myös ihmisiä jotka olivat Lisbetille tärkeitä. Omien perheenjäsenten lisäksi oli koko pensionaatin henkilökunta kuin hänen perhettään. Pensionaatin omistaja rouva Gallström oli hänelle kuin toinen äiti, keittiön emäntä neiti Ingrid kuin sisar, kaikesta huolehtiva isosisko. Vahtimestarina/tarjoilijana toimiva musta ontuva Ben oli aina valmiina palvelukseen, tarvitsi kuka tahansa mitä tahansa. Huonepalvelijana toimiva neiti Salmi oli hiukan etäisempi, mutta samanikäisenä Lisbetin kanssa heillä riitti sentään puhuttavaa ja toisinaan syntyi tyttömäisiä kikatuskohauksia niin, että rouva G saattoi mulkaista tekovihasen näköisenä. Vaihtuvaisia olivat ravintola-alan opiskelijat joita tällä hetkellä

oli kaksi. Lisbetin vastuualueena oli vastaanottotiski sekä toimistotöiden hoito.

Työntekijät ja omistaja rouva muodostivat tiiviin yhteisön. Lisbet oli talossa uusin, mutta oli omaksunut paikan tavat toimia sen viiden vuoden aikana jonka oli siellä työskennellyt. Muut olivat olleet yli kaksikymmentä vuotta rouvan palveluksessa, Ben alusta lähtien ja palvellut jo 45 vuotta, nuorukaisesta saakka.

Rouva itse asui samassa rakennuksessa erillisessä siivessä jonka oli rakennuttanut asunnokseen. He olivat ostaneet edesmenneen miehensä kanssa vanhan suuren kartanon, perustaneet siihen rauhaisan pienen pensionaatin ja laajentaneet hiukan myöhemmin. Herra Gallström oli kuollut kymmenen vuotta sitten, vuonna 2000 ja jättänyt kaiken omaisuutensa vaimolleen, sillä lapsia heillä ei ollut ollut. Ansaitakseen elantonsa rouva ei pensionaattia tarvinnut, tosin sitä ei tiedetty, mutta oli päättänyt pitää majapaikkansa palvellakseen uskollisia asiakkaitaan niin pitkään kuin kykenisi.

Ravintolan puolella, joka itse asiassa oli ruokasali, oli myös pieni baaritiski, mutta kaikki tämä vain asukkaiden käyttöön tarkoitettu. Rouva Gallström olisi saanut anniskeluoikeudet, mutta halusi pitää tämän idyllisen paikan vain asukkaidensa käytössä. Tietysti anniskeluoikeus vaadittiin, mutta se oli tällaisessa tapauksessa vain muodollisuus sillä talo oli ulkopuolisilta suljettu. Pääsy yleisiin tiloihin oli ainoastaan kahdesta siivestä joissa vuokrattavat huoneet sijaitsivat. Molempien siipien käytävällä oli takaovi josta pääsi rinteeseen tasoitettuun puutarhaan, mutta sekin oli lukossa ja toimi huoneiden avaimella ja näihin siipiin pääsi ainoastaan pääaulan halki jossa oli aina jonkun oltava päivystämässä.

Kohti työpaikkaa ajellessaan Lisbet kuunteli Verdin oopperaa autonsa soittimesta. Kaikkiruokainen hän oli musiikin suhteen, mutta nyt hän kaipasi rauhoittavaa musiikkia sillä tunsu olonsa levottomaksi. Luonnollisesti hän ajatteli sen johtuvan vain viikko sitten päättyneestä suhteestaan ja siitä järkyttävästä näystä löytää poikaystävä omasta vuoteestaan toisen naisen kanssa. Ulospäin hän oli tyynenä pyytänyt molempia poistumaan välittömästi ja luonnollisesti pyytänyt poikaystävänsä olemaan ottamatta enää yhteyttä ja palauttamaan asuntonsa avaimen. Mutta sisäisesti hän oli kiehunut. Se raivo mikä hänen sisällään riehui oli melko pitkälle jo laantunut, mutta katkeruus ja viha kasvanut. Hän oli aavistanut poikaystävänsä pettäneen häntä, mutta sinisilmäisenä uskonut pojan kaikki selittelyt kun tämä oli myöhässä treffeiltä tai ei ollut tullut lainkaan sovittuun paikkaan.

Jättäessään auton omaan parkkiruutuunsa pensionaatin sivupihalla hän istui vielä hetken paikoillaan kuunnellen meneillään olevan kappaleen loppuun, nousi pois, lukitsi ovet ja astui henkilökunnan ovesta sisään hymyilevänä kuten aina.

Päivänsäteenä kaikki häntä kutsuivatkin, niin pidempiaikaiset asukkaat kuin muu henkilökuntakin. Itse rouva Gallström, jolle Lisbet oli kuin oma tytär, näki kuitenkin tämän silmissä surua. Oli nähnyt jo pidemmän aikaa. Hän tiesi ”tyttärensä” murheet jo ennen kuin tämä itse niitä oivalsi ja pyrki johdattamaan puheita pirteään suuntaan jos Lisbet vaikutti synkemmältä. Hymy oli aina luonteva ja aito, vaikka sisin olisi huutanut suurta tuskaa, mutta nauru ei tullut sydäimestä saakka ja yövuorossa yksin istuessaan hän näytti itkeneeltä ja synkältä.

Työvaatteensa ylle saatuaan, vastaanottotiskin taakse päästyään ja vapautettuaan toisen opiskelijatyöistä, joka oli

Ruotsalaisessa pensionaatissa voi kohdata elegantisti harmaantuneen omistajattaren, mustan uskollisen palvelijan, sekalaista murretta puhuvan keittäjättären ja jopa kruununprinsessa Victorian, siitä oikeasta puhumattakaan.

www.bod.fi